

LBRIS

We know
books

CRINA CALOTĂ

Sezonul cireșelor

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026

Cuprins

Prima Parte

CAPITOLUL I

Amintiri dulci ca cireșele .. 11

CAPITOLUL II

Când Cupidon te nimereste .. 27

CAPITOLUL III

Dragoste sau război .. 43

CAPITOLUL IV

Nu mă pot lăsa de tine .. 63

CAPITOLUL V

A treia întâlnire .. 73

CAPITOLUL VI

A patra întîlnire .. 81

CAPITOLUL VII

A cincea întîlnire .. 89

CAPITOLUL VIII

A șasea întîlnire .. 97

CAPITOLUL IX

A șaptea întîlnire .. 103

CAPITOLUL X

A opta întîlnire .. 109

CAPITOLUL XI

A noua întîlnire .. 115

CAPITOLUL XII

A Zecea întîlnire .. 119

Partea a doua

CAPITOLUL XIII

Împliniri .. 129

CAPITOLUL XIV

Bucă destimului .. 135

CAPITOLUL XV

Sânul cald al căminului .. 141

CAPITOLUL XVI

Dorințe pentru viitor .. 147

CAPITOLUL XVII

Dansând pe valurile vieții .. 155

CAPITOLUL XVIII

Când așteptarea ia sfârșit .. 165

CAPITOLUL XIX

Poftă de cireșe .. 171

Epilog .. 177

CAPITOLUL I

*Amintiri dulci
ca cireșele*

Când mâna destinului mă așează pe drumul meu, parcă erup vulcanii, mă îmbrățișează marea pe dinăuntru, plouă cu stele căzătoare printre artificii și inima bate accelerat. În acea clipă, simt profund că sunt un ocean de emoții, pulsul îl simt până în tălpi și lumea nici că mai există. Viața se trăiește cu atâta intensitate înăuntru meu, încât mă duce cu viteză în Eden și mă simt Eva ta.

Să derulăm puțin firul Ariadnei. Sunt singură în trenul de întoarcere spre București din Cluj-Napoca. Privesc peisajul din ce în ce mai verde, cireșii sălbatici cu fructe mici de tot, verzi și necoapte, proaspăt ieșite din florile scuturate

de vânt, și mă relaxez tot mai mult în timp ce mintea explorează în voie instantanee din călătoria de serviciu, scurtă, dar intensă. Eram total nepregătită să mă reîntâlnesc cu destinul.

De unde să știu ce tocmai urma să trăiesc?

Șinele scrâșnesc și trenul oprește în gara din Brașov.

Forfota oamenilor care coboară cu bagaje încărcate și gălăgia de pe peron mă fac să-mi întorc privirea spre partea opusă.

Privesc cerul și norii albi ce se mișcă toți în aceeași direcție pe ritmurile mele latino din căști.

Venise vremea să nu mai visez. Era clipa care schimba absolut TOT.

Neatentă la du-te-vino-ul din compartiment, mângâind puful pixului fucsia în formă de flamingo pe care-l foloseam ca semn de carte, inspir un parfum masculin și observ că cineva tocmai se așezase pe scaunul de lângă mine.

Întorc capul și îmi surprinde privirea. Ne privim în același timp și mă traversează un fior, fierbinte și de gheață simultan. Se produce în sufletul meu un scurtcircuit.

Realizez, în șocul acela care îmi crescuse pulsul, că nici el nu își dăduse seama că se așezase alături de mine.

Tac în timp ce mă privește și ochii lui își revin încet-încet din uimire. Privirea i se schimbă într-una pătrunzătoare, dar nesigură.

Ne întoarcem capul și amândoi privim drept în fața noastră, cu mâinile, care aproape ni se ating, sprijinite de spătarele scaunelor.

Părem doi străini, dar suntem cei mai intimi îndrăgostiți. Sau fuseserăm.

Dar oare am mai putea fi?

Tăcerea nu ne stânjenește. Nu pare că ar vrea să se mute de lângă mine, cu toate că, aruncându-mi ochii pe biletul lui, am văzut suficient de limpede că locul lui nu era acolo, ci în fața mea.

Simt că e cald, că îmi e cald. Simt aceleași lucruri ca acum mulți ani.

Deschid sticla și beau puțină apă. Mă simt privită, în aceeași liniște, cu coada ochiului, subtil.

Fără să vreau, îmi simt pulsul în stomac, acolo unde încep să zboare haotic mii de fluturi și unde resimt un gol mare.

Ba mai mult, pulsul mi-l simt în același timp în tălpi, dar și între picioare, de unde pornește un val fierbinte de lavă prin toate venele, făcându-mi sângele să clocotească.

Pielea mi se electrizează, devenind sensibilă la orice adiere, răsuflare, expirație și inspirație.

Mă simt ca și cum m-ar atinge, prin simplul fapt că e lângă mine și îi simt căldura.

Nici fluierul de plecare nu mă scoate din starea de dorință aprinsă-n mine. Focul din sufletul meu mă arde ca o torță.

Nu pot să-l urăsc pentru lacrimile pe care m-a făcut să le vărs pentru el. Nu pot să îi spun cât de mult m-a rănit. Dar nici nu pot să reneg ceea ce simt.

Câte emoții, lacrimi, iubire, uitare, fericire, iluzii, speranțe încap în 10 ani?

Cum poți să reaprinzi focul pasiunii așa de simplu, doar pocnind din degete? Cum poate cineva doar să existe și să-ți dea lumea peste cap nefăcând nimic? Credeam că el e trecutul meu închis cu lacătul.

Iar inelul pe care îl port acum pe deget este de la alt bărbat. Credeam că nu ne vom mai revedea

niciodată, că viața o luase pe drumuri diferite. Și, stupoare!

Trecutul stătea lângă mine, cu o verighetă pe deget, deci o nevastă. Poate și un copil acasă. Și uite așa, trecutul meu devenea prezent.

Mă trezesc că în timp ce gândesc toate lucrurile acestea, bat darabana pe măsuța din fața noastră și îl ignor total pe controlorul de bilete. Se uită la mine scrutător:

— Domnișoară, doamnă, biletul dumneavoastră!

— Ăăă, da. Imediat, o clipă – scotocesc prin geantă. Era pe aici.

Îl scot și întind mâna cu biletul prin fața lui.

— Cluj-București. Călătorie plăcută! zise controlorul, scurt, automat.

— Mulțumesc! răspund eu, privind în stînga mea.

Respir adînc, ca și cum până atunci mi-aș fi ținut îndelung respirația, și mă cufund în scaun, trăind o nerăbdare incredibil de mare. Nici nu știu dacă vreau să ajung mai repede la București sau să se oprească trenul în câmp și să rămînem acolo ore în șir sau pentru eternitate.

— Cluj? întrebă el mirat.

Mai mirată eram eu, parcă nu auzeam bine. După atâta timp, după atâtea emoții și frustrări nerostite, atâta dor, atâtea suspine, el îmi aruncă așa de senin o întrebare de parcă ne-am fi întors în timp, la povestea noastră, când eram împreună, și face să pară că nici nu ne-am despărțit vreodată, deși amândoi avem alți parteneri, alte povești de viață.

Mă face să mă întreb cum ar fi fost dacă... Dar nu putem da timpul înapoi, tatăl meu nu mai poate fi alături de mine, de mama, de noi.

Mama are un alt partener, dar continuă să meargă la cimitir ca și până acum.

Mă face să îl iert, așa cum se afișează nevinovat.

Aș putea să îl iert, să uit? Să continuăm de unde am rămas? Ar însemna să ne rănim partenerii, să distrugem familii. Am fi capabili?

Dar inimii îi poți spune ce să simtă? Inima mea nu gândește. Pâlpâie și se agită, creierul pare mult mai ușor și învăluit de ceață și nu înțelege de ce inima i-a oprit curentul.

Așa că mă las și eu condusă de inimă și de impulsurile pătimașe pe care nimeni nu a mai reușit să le trezească în mine de atunci...

— Da, cu munca, spun eu, uitându-mă drept înainte.

Nu ne privim, el încuviințând din cap.

Ne vine să zâmbim amândurora. Suntem iar conduși de trăirile mai puternice decât noi, decât orice cuvânt, decât orice barieră.

Dacă Dumnezeu a vrut să fie așa, mă las în voia lui.

Care-i motivul pentru care ne-am reîntâlnit? Doar așa, ca chestie? Aaaa. Ești de cursă scurtă. Ce facem aici?

— Cluj-București e chiar cursă lungă, râde el, dezvăluindu-și zâmbetul senzual.

Ce? Cum naiba îmi citește gândurile? Poate sunt doar o coincidență completarea și remarca lui. Dar tot cred că, dacă ar fi să fie, relația dintre noi ar fi mai degrabă o cursă scurtă. Mă simt tulburată și vreau să îmi revin din șoc.

— Mă duc la baie, dă-mi voie să trec.

Se ridică, dar în loc să se așeze din nou, îl văd că mă urmează, moment în care mi se înmoaie picioarele.

Trenul ne clatină și în zadar încerc să merg fără să mă dezechilibrez. Mă sprijin cu mâna de

scaune, dar el mă prinde de braț. Rămân surprinsă de gestul lui.

Deschid ușa și intru la toaletă. Trag apa. Mă spăl pe mâini și îmi aranjez părul răvășit. Mă dau cu ruj și parfum din sticlucă.

Bate la ușă. Întredeschid și îmi face semn că vrea să intre. Mă prefac că vreau să ies, dar el mă trage înapoi cu destulă forță și încuie ușa.

Am închis ochii. „Rezistă, rezistă!”, îmi repetam în gând, încercând să las creierul să preia controlul în detrimentul inimii, care se dorea iubită chiar în acel moment, fără nicio amânare.

Nici că-i păsa de consecințe, de muștrările de conștiință și toate celelalte. Insista să i se facă pe plac. Dorința care se citea franc pe chipul lui îi dădea inimii mele apă la moară și mă făcea să mă simt prinsă în capcană ca Don Quijote în lupta lui cu morile de vânt. În zadar mă împotriveam și mă fâstâceam.

Inimile noastre guvernau înflăcărate baia ne-încăpătoare. Corpurile noastre stăteau lipite unul de celălalt și deveneau din ce în ce mai calde și mai greu de controlat.

Ce era de făcut? Toate eforturile din ultimii ani, în care despărțirea părea definitivă, puteau fi spulberate, și asta doar într-o clipită.

Destinul mă pune la încercare, și ce mai încercare! Mă tenta cu oferta lui imposibil de combătut.

Și totuși, mi-am luat inima în dinți și l-am privit în ochi, întrebându-l, topită de dorință:

— Ce vrei să faci?

— Ce vrei și tu, răspunse sec, sigur pe el.

— Adică altă aventură, nu? O distracție pentru tine. Ceva care să-ți satisfacă iar și iar egoul. Îți alegi victime sigure, nu-i așa?

Rămase mut, apoi răspunse:

— Tu de ce crezi că suntem aici?

— De ce? Pentru că te-ai ținut după mine până la baie.

— Ți s-a lipit o șuviță de buze, zise el și mi-o îndepărtă cu încetinitorul cu acele degete care-mi dădeau milioane de fiori.

— Oprește-te! am spus, cu inima sfâșiată. Ai o verighetă pe deget. Iar eu am pe altcineva. Nu mai sunt a ta.

— Corpul tău tremură și prin bluză se vede că inima îți bate tare. Nu te mai minți că-ți sunt indiferent.

Gestul său de a-și ridica mâinile ca și cum nu ar avea intenții rele nu mă opri să continui:

— Nu ai ce să-mi oferi. Jocul tău de-a seducția nu mai este îndeajuns acum. Dă-te la o parte!

— Nu va afla nimeni, îți promit. Lasă-mă să te iau în brațe măcar!

— Nu!

— Și nu te cred că ai pe cineva. Ești singură! Dă-mi voie să te îmbrățișez.

— Chiar am pe cineva. Nu mai insista!

— Stăm aproape îmbrățișați, zâmbi el, încercând să mă convingă.

— Pentru că baia asta este pentru o singură persoană. Și acum, lasă-mă să ies!

Simțeam că mă sufoc. În gândul meu, știam că el era aerul meu. Deschise ușa.

— După tine, făcu el un gest cu mâna.

Am ieșit și, înapoindu-mă la locul meu, mi-am dat seama că timpul a trecut în zbor, că ne mai

rămăsese foarte puțin până vom ajunge la destinație.

Așa fuseserăm noi doi. Mereu pe fugă. Întâlniri scurte și intense, pe care nu mi le puteam șterge nicicând din minte. Întâlniri planificate cu sufletul la gură, așteptate cu imens neastâmpăr. Întâlniri care se derulau ca banda casetei, ca lumânarea ce arde imediat după ce o aprinzi cu bricheta.

Se așeză în fața mea, pe locul lui de la geam. Acum mă privea. Ochii lui îmi spuneau că sunt frumoasă, că încă îi sunt dragă sau poate chiar mai dragă ca oricând.

Știam că așa reacționa după un refuz. Că îi plăceau provocările și nu voia să-i cedeze ușor. Seducția era arma lui vitală. Cu o forță letală. Îi plăcea să se joace ca un licean, cu toate că nu mai era de mult. Era bărbat. Matur. Și nu prea.

Ce destin! Simt că-mi joacă feste.

— Mulțumită?

Vocea lui mă trezi din visare. Ceilalți vecini coborâseră. Oricum, el vorbea încet, șoptit. Eram nedumerită:

— De ce să fiu mulțumită?

— A ieșit cum ai vrut tu. De data asta.